

מתוך היקדמת המחבר: ועיניכם תראינה בנים בנים כשתילי זרעים סביב לשלחנם,
תכמים ונבונים, ובתים מלאים כל טוב, גם עושר גם כבוד לא יסופו מזרעכם

גליון
זרע שמשון המבואר

פרשת עקב

אות ט

דרוש מתוך הספר המסוגל 'זרע שמשון' שחברו הגאון המקובל
האלוקי חסידא קדישא רבנו **שמשון חיים ב"ר**
נחמן מיכאל נחמני זלה"ה
מח"ס 'זרע שמשון' ו'תולדות שמשון'
שחי לפני כ-300 שנה בתקופת האור החיים' ומקום קברו לא נודע
והבטיח שהלומד בחידושויו וספריו יזכה לישועות בבני חי ומזוני
נלב"ע ו' אלול תקל"ט

דרוש מנוקד ומבואר בתוספת ציונים והארות
יו"ל על ידי מוסדות זרע שמשון
שע"י האיגוד העולמי להפצת תורת זרע שמשון

**יו"ל ע"י האיגוד העולמי
להפצת תורת
"זרע שמשון"**

לקבלת הגיון נא לשלוח למייל:
zera277@gmail.com

ארה"ב
הרב מנחם בנימין פאשקעס
ZERA SHIMSHON
C/O B PASKESZ 1645 48 ST
BROOKLYN NY 11204
347-496-5657
mbpaskesz@gmail.com

ארה"ק
הרב ישראל זילברברג
05271-66450

ניתן לשלוח תרומות והנצחות
לזכות ולע"ג ולקחת חלק בהוצאות
והפצת הגליונות והספרים.

ניתן להפקיד בבנק מרבנטיל (17) סניף 635
מספר השבון 71713028 ע"ש זרע שמשון,
כמו כן ניתן לתרום בכרטיס אשראי

וזכות הצדיק ודביו תורתו הקדושים יגן מכל
צרה וצוקה, וישפיע על הלומדים ועל המסיעים
בני חיי ומוזני ועל טוב סלה
כהבטחתי
בהקדמת ספריו.

לשוחפת של ברכה בכל ית

**מוקד
זרע שמשון**

ארץ ישראל
02-80-80-500

ארה"ב
347-496-5657

הוצאת והפצת קונטרס
'זרע שמשון העבואר'
נתרם
לזכות והצלחת

**דניאל אורי
בן רגינה מלכה**

שיראה הצלחה וברכה
בלי גבול ובלי עדה בעסקי
בכל העולם
וייתקיים בו הפסוק
"ופרצת יעה וקדצה"
צפונה ונגבה"

הוצאת והפצת קונטרס
'זרע שמשון העבואר'
נתרם
לזכות והצלחת

**אהרן
בן גיטל בילא**
ובל משפחתו
ובל הנלוים אליו

לשפע ברכה
והצלחה גדולה
וסייעתא דשמיא
בכל עכל כל

פרשת עקב

ט

תִּשְׁפַחְנָהּ וְכוּ', הָרִי הוּא דָּבָר בְּלָתִי
אֶפְשָׁר, וְלָמָּה יִדְבַּר דָּבָר שְׂאִינוּ, עכ"ל.
וְלִדְרִידָן לֹא קָשָׁיָא כְּלָל, דִּישׁ לְדַקְדָּק
הַכֶּפֶל שֶׁל 'אִשָּׁה עוֹלָה', וְאַחַר
כֵּן בְּנִי בְּמִנְהָ, שְׁלֹכְאוֹרָה הַכֶּל אַחֵד. וְיֵשׁ
לוֹמֵר, ד'עוֹלָה' רָצָה לוֹמֵר, נֶעַר קָטָן,

וְיִתְאַמֵּר צִיּוֹן עֲזוּבִי ה' וְכוּ' הִתְשַׁפַּח
אִשָּׁה עוֹלָה וְכוּ' הֵן עַל פְּנִים'
וְכוּ' (ישעיהו מט, יד-טז). הַקְּשָׁה הַזֵּרַע בְּרַךְ
(בפרשתינו, דרוש ראשון ד"ה אלא די"ל), ד'הִתְשַׁפַּח
'אִשָּׁה עוֹלָה' מִשְׁמַע שֶׁהוּא מִן הַנְּמַנֵּעַ
וְיִוצֵא חוּץ לְטַבֵּעַ, וְאַחַר כֵּן אָמַר 'גַּם אֵלֶּה

פסוק
'ותאמר ציון
וכי היתשפח
אשה עולה
וכי

זרע שְׁמוֹשׁוֹן הַמְּבֹאֵר

ט

מדוב אהבתו של הקב"ה לישראל הוא ישכח את עוונותיהם

וְכוּ' - אף שאפשר שיארע פעם אחת שאשה
תשכח את הולד שלה, מכל מקום, וְאֶנְכִי לֹא
אֶשְׁכַּחֲךָ - הקב"ה לא ישכח אותנו כלל.
וְהָרִי בְּתַחֲלִילַת הַפְּסוּק אָמַר שֶׁהוּא דָּבָר בְּלָתִי
אֶפְשָׁר, שאשה תשכח הולד שלה, וְלָמָּה
יִדְבַּר הַנְּבִיא וְיִאמַר 'גַּם אֵלֶּה תִשְׁכַּחְנָהּ, וְהָרִי
הוּא דָּבָר שְׂאִינוּ שִׁיךְ בְּמִצִּיאוֹתָ³, עכ"ל.

דקדוקים בלשון הפסוק אודות מה שאין הקב"ה שוכח את ישראל
כתוב בהפטרת פרשתינו (ישעיהו מט, יד-טז)⁴,
'וְיִתְאַמֵּר צִיּוֹן עֲזוּבִי ה' וְכוּ' הִתְשַׁפַּח אִשָּׁה
עוֹלָה וְכוּ' הֵן עַל פְּנִים' וְכוּ'. ופשט הכתובים
הוא, שכנסת ישראל אומרת שהקב"ה עזבה
ושכח ממנה. והקב"ה משיב, שהרי לא יתכן
שישכח את ישראל, כפי שאשה לא תשכח
את בנה, ועוד, שאפילו אם אפשר שאשה
תשכח את בנה, אנכי לא אשכחך.

ביאור הכפילות בפסוק

שהאם מרחמת על בנה בקטנותו ואף בגדלותו

וְלִדְרִידָן לֹא קָשָׁיָא קוֹשִׁיתוּ בְּלָל, לְפִי שִׁישׁ
לִישֵׁב לְשׁוֹן הַכְּתוּב, בְּהַקְדָּם מִה דִּישׁ
דְּדַקְדָּק גַּם עַל הַכֶּפֶל בְּלִשׁוֹן הַפְּסוּק, שֶׁל
'הִתְשַׁפַּח אִשָּׁה עוֹלָה', וְאַחַר כֵּן כָּתַב מְרַחֵם
כֵּן בְּמִנְהָ, שְׁלֹכְאוֹרָה הַכֶּל הוּא עֵינֵן אַחֵד².

וְיֵשׁ לוֹמֵר בְּבִיאור הַכְּפִילוֹת בְּלִשׁוֹן
הַכְּתוּב, שֶׁהוּא עַל בְּנֵה הַקָּטָן וְעַל בְּנֵה
הַגְּדוֹל, ד'עוֹלָה' רָצָה לוֹמֵר, נֶעַר קָטָן,

הַקְּשָׁה הַזֵּרַע בְּרַךְ (בפרשתינו, דרוש ראשון
ד"ה אלא די"ל), דְּמִקּוֹשִׁית הַנְּבִיא 'הִתְשַׁפַּח
אִשָּׁה עוֹלָה' - הָאֵם יִתְכֵן שְׁבוּשׁוֹם פְּעַם תִּשְׁכַּח
אִשָּׁה אֶת הַוֹלֵד הָרֵךְ שֶׁלָּהּ, מִשְׁמַע, שֶׁהוּא מִן
הַנְּמַנֵּעַ וְיִוצֵא חוּץ לְטַבֵּעַ - שִׁאִי אֶפְשָׁר
שִׁיאָרַע שֶׁאִשָּׁה תִשְׁכַּח אֶת הַוֹלֵד שֶׁלָּהּ,
שְׁבֻטָּע הָאֵם שֶׁלֹּא לִשְׁכוּחַ אוֹתוֹ בְּשׁוּם אוֹפֵן.
וְאַחַר כֵּן אָמַר הַנְּבִיא 'גַּם אֵלֶּה תִשְׁכַּחְנָהּ'

ציונים ומקורות

ב. ראה באורי האבן עזרא והרד"ק בפסוק, שעל פי
דבריהם מיושבת הקושיא. וראה עוד בשפת אמת (פרשת
יתרו תרס"א ד"ה בפסוק). ג. וכן הקשה האלשיך (שם).

א. לשון הפסוקים, 'ותאמר ציון עזובי ה' ואדני שִׁכְחָנִי,
הִתְשַׁפַּח אִשָּׁה עוֹלָה מְרַחֵם גַּם אֵלֶּה תִשְׁכַּחְנָהּ
וְאֶנְכִי לֹא אֶשְׁכַּחֲךָ, הֵן עַל פְּנִים חֲתִיתֶיךָ חוֹמֵתֶיךָ נְגִדֵי תְּמִיד'.

בְּשִׂיחָהּ גָדוֹל, שָׂאז אִין לוֹ עוֹד צָרָךְ
לְמוֹזוֹנוֹת, וְאִם תְּהִיָּה לָהּ פֶּעַם עִמּוֹ, אֶפְלוּ
הָכִי, לֹא תִשָּׁבַח לְרַחֵם עָלָיו וּלְהַקְל
מֵעָלָיו הַיְסוּרִין.

וְאִמְר הַפְּתוּב, כְּשֵׁם שְׁהֶאֱשָׁה לֹא
תִשָּׁבַח מְלַרְחֵם עַל בֶּן גָּדוֹל
שֶׁהִכְעִיסָהּ, לְהַקְל מֵעָלָיו הַיְסוּרִין. גַּם
אֵלֶּה תִשָּׁבַחְנָה - הַעֲבֹרוֹת, וְאִנְכִי לֹא
אֲשָׁבַחְדָּ - הַרְחָמִים, וְזֶהוּ נִגְדַּר הַמְּשָׁל

שְׁעֲדִין הוּא יוֹנֵק, וְכֵן הִבִּיאוּ הַרְד"ק
בְּסִפְר הַשְּׂרָשִׁים (עֵרֵד עוֹל) עִם 'הַצֹּאֵן
וְהַבְּקָר עֹלוֹת עָלָי' (בראשית לג, יג), בְּלוֹמְר,
שֶׁהוּא קָטָן וְצָרִיךְ לְמוֹזוֹנוֹת, וְאִמּוֹ לְעוֹלָם
לֹא תִשָּׁבַח לְהַמְצִיא לוֹ הַמְּזוֹן אוֹ חֶלֶב
בְּכָל יַעַת הַצָּרִיךְ לוֹ, וְזֶה לֹא תִשָּׁבַח
לְעוֹלָם, אֶפְלוּ בְּזִמְנֵן שֶׁהִיא מְטַפֶּלֶת
בְּהַרְבֵּה עֶסְקִים.

וְעוֹד לֹא תִשָּׁבַח 'מְרַחֵם בֶּן בְּטָנָה'

זרע שמשון המבאד

מזונותיו בעצמו, ואם אז תהיה לה לאמה
פעם עמו, מחמת איזה חטא שחטא כנגדה,
אפלו הכי, לא תשבח אמו, מלרחם עליו,
ולתקל מעליו היסורים, שהיא רוצה לייסרו
בהם כדי להענישו, כיון שהוא בן בטנה.
וזהו הטעם לכפילות בלשון הפסוק 'התשבח
אשה עולה, מרחם בן בטנה', שכוונת הכתוב
לכלול את שני האופנים שברחמי האם על
בניה - הקטן והגדול.

הקב"ה 'שוכח' את העבירות של ישראל

וכלפי הענין השני, אמר הפתוב, ששם
שהאשה לא תשבח מלרחם על בן גדול
שלה כשהכעיסה, לתקל מעליו היסורים,
ומחמת גדול הרחמנות שיש לה עליו, היא
עושה את עצמה כשוכחת את החטאים
שחטא נגדה. כך אמר הקב"ה לבני ישראל
'גם אלה תשבחנה' - העברות' - גם אני
כביכול אשכח את העבירות שעשו ישראל,
ואנכי לא אשבחד' - הרחמים, שגם אני לא

שְׁעֲדִין הוּא יוֹנֵק מִשְׁדֵי אִמּוֹ, וְכֵן הִבִּיאוּ
הַרְד"ק בְּסִפְר הַשְּׂרָשִׁים (עֵרֵד עוֹל) יַחַד עִם
הַפְּסוּק (בראשית לג, יג) 'וְהַצֹּאֵן וְהַבְּקָר עֹלוֹת
עָלָי' - שְׁגַם פְּסוּק זֶה מִתְּפַרֵשׁ כֵּן, שֶׁלֹּכֵךְ
נִקְרָאוּ הַבְּהֵמוֹת הַמְּנִיקוֹת כֵּן, עַל שֵׁם בְּנִיחֵם
'עוֹל', בְּלוֹמְר - כּוּוֹנֵת הַכְּתוּב דְּלַעִיל
['הַתְּשַׁבַּח אִשָּׁה עוֹלָה'], שֶׁהוּא תִינּוֹק קָטָן
וְצָרִיךְ לְמוֹזוֹנוֹת מֵאִמּוֹ, וְאִמּוֹ לְעוֹלָם לֹא
תִשָּׁבַח, אִף אִם הִיא טְרוּדָה מְאֹד, לְהַמְצִיא
לוֹ הַמְּזוֹן אוֹ הַחֶלֶב, בְּכָל יַעַת הַצָּרִיךְ לוֹ. וְזֶה
מֵה שֶׁאִמְר הַפְּסוּק 'הַתְּשַׁבַּח אִשָּׁה עוֹלָה',
כְּלוֹמְר, הִרִי הָאִשָּׁה לֹא תִשָּׁבַח לְעוֹלָם
מִלְּהַמְצִיא מְזוֹנוֹת לְבִנָּהּ הַקָּטָן, אֶפְלוּ בְּזִמְנֵן
שֶׁהִיא מְטַפֶּלֶת בְּהַרְבֵּה עֶסְקִים.

ועוד אמר הפסוק, שהאשה גם כן לא
תשבח מרחם בן בטנה, פירוש, אפילו
בשיחה בנה גדול, שאז אין לו עוד צרך
למוזונות מאמו, מפני שאינו יונק, ומזונותיו
אינם תלויים באמו, ויכול הוא לבקש

ציונים ומקורות

ולא יתכן שיהיה. אלא שבפסוק נכלל גם בן גדול
[לפי מה שחידש רבינו], והשכחה שבפסוק היא
שכמו שהאם מרחמת על בנה הגדול, ושוכחת את
העבירות' שהוא חטא נגדה, כך גם העבירות
שעושים ישראל תשכחנה. ז. והיינו על דרך
מה שאמרו בברכות (לב, ב), שיגם אלה, קאי על
מעשה העגל, וזאנכי קאי על מעמד הר סיני. וזה
לשון הגמרא, והיינו דאמר רבי אלעזר אמר רב
אושעיא, מאי דכתיב 'גם אלה תשכחנה' זה מעשה

ד. זה לשונו, והצאן והבקר עלות עלי' נקראו
הבהמות המניקות כן על שם בניהם 'עול', שהם
עולים, וכן הנערים בבני אדם נקראו כן 'עול ימים'
וזקן' (ישעיהו סה, כ), 'התשכח אשה עולה'.
ה. לשון הפסוק, 'ויאמר אליו אדני ידע כי הילדים
רבים והצאן והבקר עלות עלי' ודקדקו יום אחד ומתו
כל הצאן'. ו. פירוש דברי רבינו, שיגם אלה
תשכחנה, אין פירושו שאפשר שהאם תשכח איזה
פעם את בנה, שבודאי זהו דבר היוצא חוץ לטבע

יָדְיוּ לְשַׁלַּח לָהֶם עֲזָרָה מִקֶּדֶשׁ, כְּדֵי שְׁיָשׁוּבוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה, וְלָתֵן לָהֶם כָּל הַצְּרִיף אֲפִלוּ בְּשָׂהֶם בְּגָלוֹת.
 וְהִרְאִיתָ עַל זֶה, שְׁחֹמֹתַיִךְ נִגְדִי תְּמִיד^א (ישעיהו שם), כְּדֹאִיתָא בְּפֶרֶק קִמָּא דְסוּטָה (ט, א), אֵלּוּ מִשָּׁה וְדוֹד שְׁלָטוֹ שׁוֹנְאִיהֶם בְּמַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם.

הַשְּׁנֵי שָׁל מִרְחֵם בֶּן בְּטֹנָה, דִּפְתַח בְּמֵאֵי דְסָלִיק.
 וּבְנִגְדַּד הַמִּשְׁלָּה הָאֶחָד שָׁל 'הַתְּשֻׁבָּה אִשָּׁה עוֹלָה', כְּנִגְדַּד זֶה אָמַר 'הֵן עַל כְּפִים חֻקְתִּיךָ' וְכו', שְׁהַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא שֵׁם אֶת יִשְׂרָאֵל בְּחֹתָם עַל זְרוּעוֹ, כְּדֵי לְזַכֵּר תְּמִיד מֵהֶם לְפִשְׁטָא אֶת

זרע שְׁמִשׁוֹן הַמְּבֹאֵר

וְלִשְׁלַח לָהֶם עֲזָרָה מִקֶּדֶשׁ, כְּדֵי שְׁיָשׁוּבוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה, וְיוּכַל הַקַּב"ה לְגַאֵל אוֹתָם כְּפִי שֶׁהַבְּטִיחַ לָהֶם, וְכַדִּי לָתֵן לָהֶם כָּל הַצְּרִיף לָהֶם, אֲפִלּוּ בְּשָׂהֶם בְּגָלוֹת^א.

אשכח מלרחם עליך אף שחטאת, כיון שאתם ישראל הם בניי וְזֶה - מה שכתוב 'גם אלה תשפחנה וְאֵנְכִי לֹא אֲשַׁפְּחֶךָ, שֶׁהוּא נִגְדַּד הַמִּשְׁלָּה הַשְּׁנֵי שָׁל 'מִרְחֵם בֶּן בְּטֹנָה', דִּפְתַח בְּמֵאֵי דְסָלִיק - הַפְּסוּק הַתַּחִּיל לְבֹאֵר אֶת הַנְּמִשְׁלָּה, עַל הַמִּשְׁלָּה הַשְּׁנֵי שְׁסִיִּים בּוֹ^א.

הוכחה מחומות ציון שלא נחרבו
 שהקב"ה זוכר אותנו תמיד

הקב"ה אינו שוכח אותנו מלספק לנו כל צרכנו
 והם כמנוחים על כף יד הקב"ה

וְיֵשׁ לְפָרֵשׁ שְׁיִיכּוֹת הַמִּשְׁךְ הַפְּסוּק לְתַחִילָתוֹ, שְׁהִרְאִיתָ עַל זֶה^א - עַל מַה שֶׁהַתְּבֹאֵר בְּתַחִילַת הַפְּסוּק (ישעיהו שם), שֶׁהַקַּב"ה אֵינּוּ שׁוֹכַח אוֹתָנוּ, מִלְּהַסְפִּיק לָנוּ כָּל צְרִכֵינוּ אֲפִילוּ בְּגָלוֹת, הוּא הַפְּסוּק שֶׁלֹּא חֲרִינּוּ, שְׁחֹמֹתַיִךְ נִגְדִי תְּמִיד^א - הַחֹמוֹת שֶׁל הָעִיר צִיּוֹן, שֶׁבִּנְיָה דוֹד, עַדִּיִן קִיִּימִים לְפָנֵי הַקַּב"ה בְּצִיּוֹן, וְלֹא נִשְׁכַּח בְּגוֹלָה, וְגַם לֹא נִחְרְבוּ, וְהֵינּוּ כְּדֹאִיתָא בְּגִמְרָא בְּפֶרֶק קִמָּא דְסוּטָה (ט, א)^א, אֵלּוּ מִשָּׁה וְדוֹד שְׁלָטוֹ שׁוֹנְאִיהֶם בְּמַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם, לְהִיּוֹת נִהְנִים מֵהֶם. דְּוֹד שֶׁבִּנְיָה אֶת יְרוּשָׁלַיִם

וּבְנִגְדַּד הַמִּשְׁלָּה הָאֶחָד - הַרְאִינוּ, שָׁל 'הַתְּשֻׁבָּה אִשָּׁה עוֹלָה' - שֶׁלְעוֹלָם הָאִשָּׁה אֵינְהָ שׁוֹכַחַת אֶת תִּינוּקָה הַקֶּטָן מִלְּסַפֵּק לוֹ כָּל מֵאֲכָלוֹ, וְכָל שֶׁאֵר צְרִכֵינוּ, כְּנִגְדַּד זֶה אָמַר הַנְּבִיא, בְּפְסוּק הַבֵּא 'הֵן עַל כְּפִים חֻקְתִּיךָ' וְכו' - רֹאֵה אֲנִי, כִּאֵילוֹ אֶת, יִשְׂרָאֵל, חֻקְתָּה עַל כֶּף יָדִי, לְרֹאוֹתְךָ וְלִזְכֹּרְךָ תְּמִיד^א, כְּלוּמֵר, שְׁהַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא שֵׁם אֶת יִשְׂרָאֵל בְּחֹתָם - כְּמוֹ חֹתְמַת עַל זְרוּעוֹ, וְעַל כֶּף יָדוֹ, כְּדֵי לְזַכֵּר תְּמִיד מֵהֶם, לְפִשְׁטָא אֶת יְדֵיוֹ אֵלֵיהֶם,

צִיּוֹנִים וּמְקוֹדוֹת

כחותם על הלב ועל הזרוע, שהם] דבר שפעמים נראה, ופעמים אינו נראה [שהרי פעמים שהלב והזרוע מכוסים בבגד, ולכן עדיין יש חשש שכחה בדבר], אבל אני אעשה לך דבר שנראה לעולם, שנאמר, 'הן על כפים חקתיך' [שחקק הקדוש ברוך הוא את זכר ישראל על כף ידו, שהיא גלויה תמיד]. יב. רבינו בא ליישב מה שיש לדרק, מהי השייכות של תחילת הפסוק 'הן על כפים חקתיך', עם הסיפא 'חומותיך נגדי תמיד'. שפירוש סוף הפסוק הוא, חומותיך ההרוסות, הן לנגד עיני תמיד להעמידם כבתחילה. על פי רד"ק ומצודת דוד. יג. לשון הגמרא, דרש רבי חנינא בר פפא, מאי דכתיב (תהלים לג, א) 'רננו צדיקים בה' לישירים נאוה תהלה', אל

העגל [שאמרו (שמות לב, ב) 'אלה אלוהיך ישראל'], 'ואנכי לא אשכחך' זה מעשה סיני. ולכן אמר רבינו, ש'אלה' קא על העבירות, ו'אנכי', קאי על מדת הרחמים, שמתעוררים מחמת קבלת התורה בהר סיני. ח. כעין מה שמבואר בנדרים (ב, ב) שהתנא מפרש תחילה את הענין השני שהזכיר בדבריו, כשהפירוש שבדבריו אינו ארוך. ט. על פי רש"י שם. י. על פי לשון הפסוק (שה"ש ח, ו), 'שימיני כחותם על לִבְךָ בְּחֹתָם עַל זְרוּעֶךָ'. יא. זה לשון הגמרא (תענית ד, א), ועוד שאלה [כנסת ישראל] שלא כהוגן. אמרה לפניו, רבונו של עולם 'שימיני כחותם על לבך כחותם על זרועך', [כדי שלא תשכחני]. אמר לה הקדוש ברוך הוא, בתי, את שואלת [שאהיה לך

עם ציון, דְּכָתִיב 'וּתְאֹמַר צִיּוֹן, וְהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשִׁיב, חוֹמוֹתֶיךָ נִגְדִי תְמִיד, דְּהוֹאִיל שְׁהִשְׁאַרְתִּי הַחוּמוֹת בְּהוֹנְתָן, זֶהוּ סִימָן וּמוֹפֵת שְׁאֲנִי רוֹצֵה לְרַחֵם עָלֶיךָ.

דָּוָד, דְּכָתִיב (איכה ב, ט) 'מִבְּעוּ בְּאַרְץ שְׁעָרֶיהָ, וּפִרְשׁ רִשְׁי' (ד"ה דוד), לְעִיל מִיְּנִיָּה פְּתִיב (פסוק ח) 'חֶשֶׁב ה' לְהִשְׁחִית חוֹמַת בַּת צִיּוֹן, וְעֵלָה פְּתִיב 'מִבְּעוּ בְּאַרְץ שְׁעָרֶיהָ. וְאָף פָּאן הַפְּתוּב מְדַבֵּר

זרע שְׁמִשׁוֹן הַמְּבַאֵר

שכח אותה בגלות, ולא ידאג שוב לצרכיה. וְהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשִׁיב לֵה שְׁאִינו כֵּן, שְׁהִי 'חוֹמוֹתֶיךָ נִגְדִי תְמִיד', דְּהוֹאִיל שְׁהִשְׁאַרְתִּי הַחוּמוֹת שֶׁלךָ בְּהוֹנְתָן - שְׂרַק טְבַעוּ בְּאַרְץ, אֲבָל לֹא נַחֲרָבוּ, וְגַם לֹא נִשְׁבּוּ, זֶהוּ סִימָן וּמוֹפֵת שְׁאֲנִי רוֹצֵה לְרַחֵם עָלֶיךָ - לְגַאֲוֵל אֶת יִשְׂרָאֵל וְלִהְיֵיב אֶת חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַיִם, וְלֹא אֲשַׁכַּחךְ מִלְּסַפֵּק לְךָ כֹּל צָרְכְךָ, כְּמוֹ שֶׁהָאֵם אֵינָה שׁוֹכַחַת מִלְּסַפֵּק צָרְכֵי תִינוּקָה^ט.

וחומותיה^ט, דְּכָתִיב (איכה ב, ט) 'מִבְּעוּ בְּאַרְץ שְׁעָרֶיהָ, וּפִרְשׁ רִשְׁי' (ד"ה דוד)^ט, לְעִיל מִיְּנִיָּה פְּתִיב (פסוק ח) 'חֶשֶׁב ה' לְהִשְׁחִית חוֹמַת בַּת צִיּוֹן, וְעֵלָה פְּתִיב 'מִבְּעוּ בְּאַרְץ שְׁעָרֶיהָ' - שֶׁהַשְּׁעָרִים שֶׁל צִיּוֹן, טְבַעוּ בְּאַרְץ, כְּשֶׁעָה שֶׁנַּחֲרָבוּ יְרוּשָׁלַיִם וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, כְּדִי שֶׁלֹּא יוֹכְלוּ הָאוֹיְבִים לְיִטּוֹל אוֹתָם^ט.

וְאָף פָּאן, הַפְּתוּב מְדַבֵּר עִם צִיּוֹן, דְּכָתִיב לְפָנַי כֵּן 'וּתְאֹמַר צִיּוֹן עֲזָבְנִי ה' וְאֲדַנְי שְׁכַחְנִי, שְׁצִיּוֹן הִיטָה סְבוּרָה, שַׁח"ו הַקַּב"ה

צִיּוֹנִים וּמְקוּדוֹת

בְּרִיחֶיהָ מְלָכָה וְשָׂרֶיהָ בְּגוֹזִים אֵין תְּנִיחָה גַם נְבִיאֶיהָ לֹא מְצָאוּ תְּזוּן מֵה'.^{טז} לְשׁוֹן רִשְׁי, לְעִיל מִיְּנִיָּה כְּתִיב 'חֶשֶׁב ה' לְהִשְׁחִית חוֹמַת בַּת צִיּוֹן, וְעֵלָה כְּתִיב 'טְבַעוּ בְּאַרְץ, וּמְצוּדַת צִיּוֹן הִיא עִיר דָּוִד וּבֵיתוֹ, כְּדְכָתִיב בְּסִפְרֵי שְׁמוּאֵל (ב, ה, ז), וְכִשְׁבָּאוּ צָרִים בִּימֵי צְדָקִיהוּ, טְבַעוּ הַשְּׁעָרִים, דְּלַתוֹת הַשְּׁעָרִים שְׁהִיוּ שֶׁל נַחוּשֶׁת אוֹ שֶׁל זָהָב, כְּדִי שֶׁלֹּא יִשְׁאוּם אוֹיְבִים, וְעַצִּים לֹא נִשְׁאוּ אֹתָם. יז. לְשׁוֹן הַפְּסוּק, 'חֶשֶׁב ה' לְהִשְׁחִית חוֹמַת בַּת צִיּוֹן נְטָה קָו לֹא הִשְׁיֵב יָדוֹ מִבְּלַעַע וְיִאָּבֵל חֵל וְחוֹמָה יִתְדוּ אֶמְלֵלוּ'. יח. וְרָאה תוֹסַפּוֹת (קִדּוּשִׁין לֵא, ב ד"ה אִיסְתִּיעָא), שְׁכַתְּבוּ בְּשֵׁם מְדַרְשׁ, שְׁבִנֵי קֶרַח שְׁהִיוּ בְּלוּעִים, כְּשֶׁרָאוּ שֶׁטְבַעוּ בְּאַרְץ שְׁעָרֶיהָ אֲמָרוּ שִׁירָה, אֲמָרוּ מִי יִשׁוּצִיא הַשְּׁעָרִים יוֹצִיא גַם אוֹתָנוּ. יט. רָאה כְּעֵין זֶה בְּכִנֵּי יִשְׁשֹׁכֵר (מֵאֲמָרֵי חוֹדֶשׁ תַּמּוּז - אֲב, מֵאֲמָר ה' נַחְמָה ב).

תְּקִירֵי נְאוּה תְּהִלָּה, אֲלֵא נְוֵה תְּהִלָּה, זֶה מִשֶּׁה וְדוּד שֶׁלֹּא שֶׁלְטוֹ שׁוֹנְאִיהֶם בְּמַעֲשֵׂיהֶם, דוּד דְכָתִיב 'טְבַעוּ בְּאַרְץ שְׁעָרֶיהָ, מִשֶּׁה, דֹּאֲמַר מֶר, מִשְׁנַבְנָה מְקַדֵּשׁ רֵאשׁוֹן, נִגְנָו אֵהֵל מוֹעֵד קֶרְשׁוֹ קֶרְסִיו וּבְרִיחֵיו וְעַמּוּדָיו וְאֲדָנָיו, הִיכָא, אֲמַר רַב חֲסֵדָא אֲמַר אֲבִימִי, תַּחַת מַחִילוֹת שֶׁל הִיכַל. יד. הִינֵנו שְׁמַתְחִילָה הִיטָה יְרוּשָׁלַיִם שְׁתֵּי עֵיירוֹת - עֵלְיוֹנָה וְתַחְתּוֹנָה, וְהַעֲלִינָה שְׁנַפְלָה בְּגוֹרֵל יְהוּדָה, נַחֲרַבָה אַחֲרֵי מוֹת יְהוֹשֻׁעַ, וְאִילוּ יְרוּשָׁלַיִם הַתַּחְתּוֹנָה שְׁבַגּוֹרֵל בְּנִימִין לֹא נַחֲרַבָה (רָאה שׁוֹפְטִים יט, י-יב), וְכִשְׁלַכְד דוּד אֶת הַעֲלִינָה, בְּנֵאָה (רָאה שְׁמוּאֵל ב, ה, ט), וְכִמוֹ כֵּן בְּנֵה דוּד חוֹמָה אַחַת לְיְרוּשָׁלַיִם הַתַּחְתּוֹנָה [-הַקְדוּמָה], וְלִירוּשָׁלַיִם הַעֲלִינָה, וְעִשְׂאָן עִיר אַחַת. עַל פִּי מְדַרְשׁ תְּדִשָּׁא (פְּכ"ב). וְרָאה מְלַבִּי"ם (דְּבָרֵי הַיָּמִים א יא, ח - בָּאוֹר הַעֲנָן). טו. לְשׁוֹן הַפְּסוּק, 'טְבַעוּ בְּאַרְץ שְׁעָרֶיהָ אֲבָד וְשִׁבְר

מאמרם ז"ל
הואיל ואין
שכחה וכו'
שקמא לא
תשכח לי
מעשה
העגל. הואיל
ויש שכחה
שקמא תשכח
וכו'

פְּרֻכּוֹת פָּרַק ה' (לב, ב), אִמְרָה לִפְנֵי, רבונו של עולם, הואיל ואין שכחה לפני כסא כבודך, שקמא לא תשכח לי מעשה העגל. אמר לה, 'גם אלה תשכחנה' (ישעיהו מט, טו). אִמְרָה לִפְנֵי, הואיל ויש שכחה לפני כסא כבודך, שקמא

תשכח לי מעשה סיני. אמר לה, 'ואנכי לא אשכחך' (סם). צריך עיון, מה ענין זה לזה. ולמה נקט 'לפני כסא כבודך', ולא אמר, הואיל ויש שכחה 'לפניך'. ויובן שפיר, במאי דאיתא בשמות רבה פְּרֻשַׁת שְׁמוֹת (ג, ג) ופְּרֻשַׁת

זֶרַע שְׁמִשׁוֹן הַמְּבֹאֵר

הקב"ה לא ישכח את קבלת התורה, אף שישכח את חטא העגל שכבר התחיל במתן תורה

ו'אנכי, לא אשכחך' (ישעיהו סם) - לא אשכח את זכותך של קבלת התורה, שמרומזו בתיבת 'אנכי', לפי שהקב"ה פתח בה בפסוק 'אנכי ה' אלוךך'.

צריך עיון - יש להקשות על דברי הגמרא, מה ענין זה לזה - מהי השייכות בין מעשה העגל לבין מתן תורה בהר סיני, שישאל חששו שאם הקב"ה ישכח מחטא העגל, ישכח גם ממעמד הר סיני. ועוד יש להקשות, למה נקט הגמרא 'לפני כסא כבודך', ולא אמר בפשיטות, הואיל ויש שכחה 'לפניך'.

כיון שתחילת חטא העגל היה בשעת מתן תורה, חששו שישכח הקב"ה גם את המתן תורה

והענין יובן שפיר, בהקדם מאי דאיתא במדרש שְׁמוֹת רַבָּה פְּרֻשַׁת שְׁמוֹת (ג, ג),

ציונים ומקורות

שכחה לפני כסא כבודך, שמא לא תשכח לי מעשה העגל, אמר לה, גם אלה תשכחנה. אמרה לפניו, רבונו של עולם, הואיל ויש שכחה לפני כסא כבודך, שמא תשכח לי מעשה סיני. אמר לה, ואנכי לא אשכחך. והיינו דאמר רבי אלעזר אמר רב אושעיא, מאי דכתיב 'גם אלה תשכחנה', זה מעשה העגל, 'ואנכי לא אשכחך' זה מעשה סיני. ב. על פי מהרש"א (ח"א ד"ה וא"ל). ג. המפרשים דקדקו כן בכמה אופנים, ראה כל פי (למהר"ש לנייאדו זצ"ל, ישעיהו סם) עיון עיקב (ברכות שם ד"ה התשכח) מאורי א"ש - כתנות אור (פרשת כי תשא ד"ה וידבר) בתי נפש לבעל הישבט מוסר' (פרשת כי תשא). וראה צ"ח

דקדוקים בדרשת הגמרא
שהקב"ה ישכח חטא העגל ולא מתן תורה

אמרו בגמרא פְּרֻכּוֹת פָּרַק ה' (לב, ב), אִמְרָה כנסת ישראל צְּפָנִי - לפני הקב"ה, רבונו של עולם, הואיל ואין שכחה לפני כסא כבודך, שקמא לא תשכח לי את החטא שחטאתי לפניך במעשה העגל. אמר לה הקב"ה לכנסת ישראל, 'גם אלה תשכחנה' (ישעיהו מט, טו) - לעתיד לבא², אני אשכח גם את חטא העגל, שמרומזו בתיבת 'אלה', לפי שאז אמרו ישראל על העגל (שמות לב, ב) 'אלה אלוךך ישאלך'. ושוב אִמְרָה כנסת ישראל צְּפָנִי - לפני הקב"ה, הואיל ויש שכחה לפני כסא כבודך, שקמא תשכח לי הזכות שיש לי מהמעשה של קבלת התורה בהר סיני. אמר לה הקב"ה לכנסת ישראל,

א. לשון הגמרא, 'ותאמר ציון ציוני עזבני ה' וה' שכחני', היינו עזובה, היינו שכוחה. אמר ריש לקיש, אמרה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, ריבונו של עולם אדם, נושא אשה על אשתו ראשונה וזכר מעשה הראשונה, אתה עזבתני ושכחתני. אמר לה הקדוש ברוך הוא, בתי שנים עשר מזלות בראתי ברקיע, ועל כל מזל ומזל בראתי לו שלשים חיל, ועל כל חיל וחיל בראתי לו שלשים לגיון וכו', וכולך לא בראתי אלא בשבילך ואת אמרת עזבתני ושכחתני, התשכח אשה עולה, אמר הקדוש ברוך הוא, כלום אשכח עולות אילים ופטרי רחמים שהקרבת לפני במדבר. אמרה לפניו, רבונו של עולם, הואיל ואין

לו לְמִשָּׁה (שמות ג, ז) 'רָאָה רְאִיתִי', אֶתָּה רוֹאֶה רְאִיָּה אַחֵר, וְאֲנִי רוֹאֶה שְׁתֵּי רְאִיּוֹת, עַב"ל. וּמִעֲתָה הַדְּבָר מִבְּאֵר, שָׂאם יִשְׁכַּח מַעֲשֵׂה הַעֲגָל, צְרִיף שְׂשִׁיבְחָ נְמִי מַה שְׂשִׁמְטוֹ צוֹרֵת שׁוֹר מִהַמְּרַכְּבָה

כִּי תִשָּׂא (מב, ה), שְׂכַשְׁנַנְגְּלָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַר סִינִי עִם כְּפֹא כְּבוֹדוֹ וְהַחִיּוֹת הַנוֹשָׂאִים אוֹתוֹ, הֵם הַתְּבוֹנְנֵי בּוֹ וְשִׁמְטוֹ אַחַד מֵהֶם, בְּרַכְתִּיב (יחזקאל א, י) 'וּפְנֵי שׁוֹר מִהַשְּׂמֹאוֹל', וְהַקְעִיסוּ אוֹתוֹ בּוֹ. וְזֶהוּ שְׂאָמֵר

זרע שְׁמִשׁוֹן הַמְּבֹאֵר

שישראל מעונים בגלות מצרים, וְאִילוֹ אֲנִי רוֹאֶה שְׁתֵּי רְאִיּוֹת, שֶׁאֲנִי רוֹאֶה מִלְּבַד הָעוֹנֵי שֶׁלֹּהֶם בְּמִצְרַיִם, גַּם אֶת הָעֲגָל שֶׁהֵם עֲתִידִים לַעֲשׂוֹת בְּמִדְבָּר, וְאֵף עַל פִּי כֵן אֲנִי אֶגְאֵל אוֹתָם מִמִּצְרַיִם, עַב"ל. וּמִכּוֹאֵר שֶׁמַּעֲשֵׂה הָעֲגָל הַתְּחִיל כִּבְרָה בְּעַת קְבֻלַּת הַתּוֹרָה, בְּמַה שֶׁשִּׁמְטוֹ הַשׁוֹר שֶׁהוּא אֶחָד מֵהַחִיּוֹת שֶׁבְּמִרְכָּבָה.

וּמִעֲתָה הַדְּבָר מִבְּאֵר, שָׂאם הַקְּבִ"ה יִשְׁכַּח אֶת מַעֲשֵׂה הַעֲגָל, צְרִיף שְׂשִׁיבְחָ נְמִי - גַּם כֵּן, אֶת מַה שְׂשִׁמְטוֹ צוֹרֵת שׁוֹר מִהַמְּרַכְּבָה בְּאוֹתוֹ מַעֲבָד שֶׁל קְבֻלַּת הַתּוֹרָה בְּהַר סִינִי, וְהֵינּוּ שִׁיעֵלָה שֶׁכַּחַה לִפְנֵי

וּפְרָשַׁת כִּי תִשָּׂא (מב, ה), שְׂכַשְׁנַנְגְּלָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל עַל הַר סִינִי, עִם כְּפֹא כְּבוֹדוֹ וְהַחִיּוֹת הַנוֹשָׂאִים אוֹתוֹ - אֶת הַמִּרְכָּבָה הַקְדוּשָׁה, שֶׁעֲלֶיהָ כֹּסֵא הַכְּבוֹד, הֵם - בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הַתְּבוֹנְנֵי בּוֹ, וְשִׁמְטוֹ אֶחָד מֵהֶם - נִטְלוּ אֶחָד מֵהַחִיּוֹת הַנוֹשָׂאִים אֶת הַמִּרְכָּבָה, שֶׁהוּא 'שׁוֹר' בְּרַכְתִּיב (יחזקאל א, י) בְּתִיאֹר וּפְנֵי הַחִיּוֹת שֶׁהֵן הַמִּרְכָּבָה לְשִׁכְנָה, וּפְנֵי שׁוֹר מִהַשְּׂמֹאוֹל, וְהַקְעִיסוּ אוֹתוֹ בּוֹ - כִּשְׁעִשׂוּ אֶת הָעֲגָל, כְּדַמּוּתוֹ. וְזֶהוּ שְׂאָמֵר לֵאמֹר הַקְּבִ"ה לְמִשָּׁה (שמות ג, ז) 'רָאָה רְאִיתִי' בְּלִשׁוֹן כְּפוּל, כְּלוֹמֵר, אֶתָּה - מִשֶּׁה רוֹאֶה רַק רְאִיָּה אַחַד - אַחַת, שֶׁאַתָּה רוֹאֶה רַק אֶת הָעוֹנֵי

ציונים ומקורות

(פרשת כי תשא), ידע הקדוש ברוך הוא מה בלבן של משה, וקרא אותו לפייסו, אמר, לא אמרתי לך עד שאתה בסנה מה שעתידין לעשות, שנאמר ויאמר ה' ראה ראיתי, אמר הקדוש ברוך הוא למשה, אתה רואה ראייה אחת, ואני רואה שתי ראיות, רואה אתה אותם באים לסיני ומקבלים תורתך, ואני רואה אותם שאחר שאבא לסיני ליתן להם את התורה, ואני חוזר בטראמלין שלי, שהן מתבוננין בו, ושומטים אחד מהן, ומכעיסים אותי בו, שנאמר ופני שור מהשמאל לארבעתן, והם מכעיסים אותי בו שנאמר (תהלים קו, כ) וזימירו את כבודם בתבנית שור, ה. ראה ביאור ענין טמירי וקדוש זה, ביחזקאל (פ"א). ז. ראה הן טוב (פרשת משפטים כא, א), שישראל אמרו בליבם לעשות עגל לאמצעי בינם לבין הבורא, כיון שהוא אחד מהפנים שבמרכבה. ז. לשון הפסוק, וידמות פניהם פני אדם ופני אריה אל הימין לארבעתם ופני שור מהשמאל לארבעתן ופני נשר לארבעתן. וראה במצודת דוד ובמלבי"ם, שמצד שמאל של פני האדם, היו פני שור. ח. לשון הפסוק, ויאמר ה' ראה ראייתך את עמי אשר

(ברכות שם ד"ה אמרה). ד. לשון המדרש [בפרשת שמות], ויאמר ה' ראה ראיתי את עמי עמי (שמות ג, ז) וכו', וכן כשהיו ישראל במצרים, ראה הקדוש ברוך הוא מה שעתידין לעשות, הדא הוא דכתיב ויאמר ה' ראה ראיתי, ראיתי לא נאמר אלא ראה ראיתי, אמר לו הקדוש ברוך הוא, משה אתה רואה ראייה אחת, ואני רואה שתי ראיות, אתה רואה אותן באין לסיני ומקבלין תורתך, ואני רואה אותן מקבלין תורתך, זהו ראה, ראיתי זו ראיית מעשה העגל, שנאמר (שמות לב, ט) ראיתי את העם הזה, כשאבא לסיני ליתן להם את התורה, אני יורד בטראמולי [ארבע חיות שנושאות את המרכבה] שלי, שהן מתבוננים בי ושומטים אחד מהן, ומכעיסים אותי בו, אף על פי כן איני דנם לפי המעשים העתידין לעשות, אלא לפי הענין דהשתא, כי שמעתי את צעקתם, אף על פי שידעתי מכאובי, שעתידים לעשות, הוי ראה ראיתי, מהו כי ידעתי את מכאובי, יודע אני כמה עתידים להכאיבני במדבר, כמה דתימא (תהלים עח, מ) כמה ימרוהו במדבר יעצבוהו בשימון, ואף על פי כן איני נמנע מלגאלם. וזה לשון המדרש

בְּאוֹתוֹ מַעֲמֹד, וְאִם בֶּן, הִיִּיתִי אוֹמֵר הַתּוֹרָה שֶׁהִיְתָה בְּאוֹתוֹ מַעֲמֹד. וְקָל
שִׁישְׁבַח נְמוֹ מַעֲשֵׂה סִינִי, דִּהְיִנּוּ קִבְּלַת

זרע שמשון המבאר

ממעשה סיני, ואם בן, הייתי אומר - ומתורץ גם כן מה שנקט לומר 'הואיל ויש הייתי יכול לחשוב, שהקב"ה ישפח נמי את כל מעשה סיני, דהיננו גם קבלת התורה שהיתה בְּאוֹתוֹ מַעֲמֹד. ולכך משמיענו הפסוק, שבכל זאת לא ישכח הקב"ה את המעשה של קבלת התורה.

ומתורץ גם כן מה שנקט לומר 'הואיל ויש שכחה לפני כסא כבודך', שנתכוון לרמוז למה שבכלל שכחת מעשה העגל נכלל השכחה אודות מה ששמטו מהמרכבה את השור שעליו עומד כסא כבודו של הקב"ה. וְקָל שִׁישְׁבַח נְמוֹ.

ציונים ומקורות

תשכח מעשה עגל, כשם שלא תשכח ישראל בצורתו החקוקה תחת כסא הכבוד, כך לא תשכח לי מעשה עגל, כי צורת שור חקוקה גם כן שם. בְּמִצְרַיִם וְאֵת צַעֲקָתָם שִׁמְעֵתִי מִפְּנֵי נִגְשָׁיו כִּי יִדְעֵתִי אֵת מִכְאֲבוֹי. ט. ראה קצת בדרך זה במהרש"א (ח"א ד"ה שמא), וזה לשונו, שמא לא

סקירה מיוחדת על ספרי זרע שמשון

שיצאו לאור על ידי 'האיגוד העולמי להפצת תורת זרע שמשון'

'ספר תהלים זרע שמשון'

ליקוט נפלא מביאורי רבנו על פסוקי התהלים, נאספו מתוך ספריו זרע שמשון ותולדות שמשון במלאכת אומן ע"י **הרה"ג ר' אברהם מרדכי זילברברג** שליט"א, ונסדרו בפאר מסביב לפסוקי התהלים. נדפס באותיות מאירות עיניים ועימוד משובב לב, בחודש אדר תשע"ט.

'תולדות שמשון על מסכת אבות'

נדפס בשנת תקכ"ו. במשך השנים נדפס במהדורות שונות, בשנת תשע"ח נדפס בפאר והדר באותיות מאירות עיניים, מנוקד, ועוד מעלות נוספות רבות. כולל פרקים מחיי רבנו שנכתב במעשה ידי אומן ע"י **הרב יצחק אהרן שימון שליט"א**.

'זרע שמשון המבואר מגילת אסתר'

בכרך זה נתבארו בביאור משולב כל הדרושים הארוכים והעמוקים שכתב רבנו על מגילת אסתר, עם תוספת ציונים הערות והארות. נדפס לראשונה לקראת פורים תש"פ.

'זרע שמשון על התורה וחמש מגילות'

נדפס בשנת תקל"ח, כשנה לפני פטירת רבנו. הספר מלא עם דרושים נפלאים ומתוקים, חידושי בלולים מכל דברי חז"ל ומאות ספרים קדמונים בדרוש ובקבלה. בשנת תשע"ו נדפס במהדורה מחודשת ואותיות מאירות עיניים ע"י **הרה"צ בנש"ק ר' נפתלי אלימלך וואגשאהל שליט"א** בסיוע **'האיגוד העולמי להפצת תורת זרע שמשון'**.

'זרע שמשון המבואר ליקוט מאמרים נבחרים על התורה'

בספר זה מופיעים על כל פרשה דרוש אחד או שניים מבוארים. כדרכנו בספרים הקודמים על המגילות כך בספר זה, ביאור משולב שווה לכל נפש. במכון שע"י האיגוד העולמי להפצת תורת זרע שמשון מציינים, כי הוצאת ספר זה במתכונת זו, הוא בכדי להגיש עזרה ראשונה ולהקל באופן מיידי להבנת עומק דברי רבנו, ולזכות את הלומדים לכל הפחות בדרוש אחד מבואר בכל פרשה, בהמשך יופיעו כרכים נוספים על כל הספר. נדפס לראשונה חודש שבט תשפ"א.

'זרע שמשון המבואר על אשת חיל'

רבנו כתב בספרו בפרשת חיי שרה ביאור נפלא על כל פסוקי האשת חיל שבפרק ל"א בספר משלי, הוצאנו חיבור מיוחד על כך, מבואר במתיקות בביאור משולב, באותיות מאירות עיניים ומנוקד. נדפס לראשונה בשנת תשע"ו.

'ליקוטי זרע שמשון - אידיש'

פנינים נפלאים מתורגמים לאידיש ע"י הרב ירוחם חיים אריה ערלאנגער שליט"א. הספר מחולק לשלושה שערים: **ליקוטי זרע שמשון** - ליקוטי פנינים על סדר פרשיות התורה והמועדים. **גבורות שמשון** - קונטרס סיפורי ישועות. **מעשה שמשון** - פרקי תולדות. נדפס לראשונה חודש שבט תשפ"א.

'זרע שמשון המבואר - שיר השירים'

בכרך זה נתבארו בביאור משולב כל הדרושים הארוכים והעמוקים שכתב רבנו על שיר השירים, עם תוספת ציונים הערות והארות. בהקדמת הספר נדפס יצירה מיוחדת של פינעוה הקדמת המחבר, שנכתב בגאונות וביצירתיות, עפ"י קרוב לחמש מאות ציטוטים מפסוקים ומאמרי חז"ל. **מרו הגר"ח קנייבסקי שליט"א** הביע את התפעלותו מתוכן הקדמה מיוחדת זו. נדפס לראשונה בשנת תשע"ז.

ניתן להשיג בכל חנויות הספרים בארץ ישראל, ארה"ב ולונדון

ארץ ישראל 05271-66450 | 02-80-80-500 ארה"ב 347-496-5657

מתוך ברכת
והבטחת הרב המחבר

רבנו שמשון חיים נחמני זלה"ה

בבקשתו ותחינתו

בהקדמת ספריו 'זרע שמשון' ו'תולדות שמשון'

'למען אחי רעי ותלמידי ישאו את שמי על שפתם, ועל הטוב יזכר שמי בפיהם אחר מותי, כאשר בעשר לשונות של תפילה אני מחלה פניהם, ובעל הגמול ישלם במיטב חי אריכי ומזוני טפי לגומלי חסדים טובים.'

* * *

'כאשר אני מחלה פניהם בעשר לשונות של תפילה לברור המנה היפה אשר ייטב בעיניהם בחידושים הללו, ובפרט אחרי מותי כי לימודם יהיה לי להשיב נפש ולעידון רוח ולזכות נשמתי, וצדקה תהיה להם וצדקתם תעמוד להם לאכול בעוה"ז ולשבוע בעוה"ב, ובעל הגמול ישלם בזכות זה שכר טוב לגומלי חסד של אמת במותב תלתא, בני חיי ומזוני טבי.'

* * *

'ובעל הגמול ישלם בזכות זה שכר טוב לגומלי חסד של אמת במותב תלתא, בני חיי ומזוני טבי.' 'ועיניכם תראינה בנים בני בנים כשתילי זיתים סביב לשולחנכם, חכמים ונבונים, ובתים מלאים כל טוב, גם עושר גם כבוד לא יסופו מזרעכם.'

• מספרי רבנו שיצאו לאור על ידי 'האיגוד העולמי להפצת תורת זרע שמשון' •
לפרטים: ארץ ישראל 05271-66450 * 02-80-80-500 ארה"ב 347-496-5657

ו' אלול באר הישועות

לקראת יום הילולת רבנו ו' אלול
אנו נערכים להפצה ענקית נרחבת
של דברי תורותיו
ועריכת סעודת הילולא מרכזית

**השתתפו בהוצאות
לזכות ברכה וישועה
שמות התורמים יוזכרו בתפילה
במהלך סעודת ההילולא**

05271-66450

05832-80-300

347-496-5657

המעוניינים להשתתף בסעודת ההילולא
המרוממת שתתקיים בירושלים בליל שישי
פרשת שופטים מתבקשים להירשם
בטל: **05832-80300**